

ИЗГРАЖДАНЕТО НА БОЖИЯ ЧОВЕК

Дейвид Уилкерсън

27 Май 1991

Искам да ви разкажа за това как Бог мощно използва трима мъже и поражението им, за да произведе благочестие във всеки един от тях.

Днес слушаме толкова много за това как да бъдем успешни. Време е Христовото тяло да се научи да разпознава библейския модел, който Бог използва, за да създава Свои избрани слуги. И тежката истина е, че болката, мъката, скръбта и провалите са създали божии мъже и жени, които са раздвижвали своите поколения.

Помислете за Йов - човек, който се провали в мотивите си. Той каза: „Никога не съм наранявал някого, знам че съм бил праведен.” Въпреки че Йов беше благочестив човек, който избягваше злото, очевидно бе убеден в собствената си праведност. След като прочетеш книгата на Йов се чудиш как Бог може да има толкова високо мнение за човек, толкова горд със собствената си праведност. Но Бог знаеше какво прави, когато позволи на Сатана да изпробва и изпита Йов за известно време.

Помислете също и за Давид - човекът, който се провали в морала си. Можете ли да си представите такъв доблестен мъж да падне в толкова ужасен грях? Как можа Давид да падне така ниско, че да се предаде на прелюбодеяние, след което да извърши и убийство, с което да го прикрие? Можете ли да проумеете, че след всичко това Давид все още е наричан „човек според Божието сърце”?

Помислете си за Петър – човекът, който се провали в мисията си. Той имаше лично взаимоотношение с Исус Христос и призив от Господ в живота си. Бяха му дадени ключовете от царството. Но този ученик и приятел на Исус застана на един хълм и плака, след като беше отхвърлил и проклетел Христос, Когото толкова много обичаше. Но въпреки провала си, Петър беше преобразен чудотворно и послужи като говорител на Бог на Петдесетница.

Най-накрая, помислете за Исус – Божия Син, Който беше трогнат от слабостите и изпитанията на всички тези мъже, трогнат е и от нашите също.

Кои са процесите на произвеждане на божий мъж или жена? Какви сили и натиск използва Бог, за да произведе праведност в онези, които Го обичат? Какви дълбоки, тежки, студени битки трябва да премине човек, който желае да докосне Бог? Ако наистина искаш да знаеш отговора, първото предупреждение е, да не се молиш така: „Исусе, сложи ръката Си върху мен и ме използвай”, освен ако не си готов да се изправиш пред изпитанията, които трябва да дойдат.

Например, когато четеш биографията на някой мисионер, който е бил мощно използван от Бог, не очаквай да прочетеш романтична, приключенска, красива, любовна история, пълна с честност, щастие и победи – съвсем не е така!

Понякога ще видиш измамливия характер на Яков да изскача от страниците. Друг път ще прочетеш за сърдечна мъка и обезкуражение на хора, които често викат: „Толкова съм непостоянен и склонен да греша. Как би могъл Бог да ме използва някога?“ Няма да прочетеш приключенски истории, а истории за сълзи и скръб, за хора, които заспиват плачейки. Страниците на подобни книги са пълни със сълзи, страхове, страдания и падения.

Ако искаш да станеш божий мъж или жена, трябва да те попитам: прекарвал ли си време на колене, умолявайки Бог Христос да бъде изобразен в теб? Копнял ли си в душата си да се превърнеш в истински божий последовател, който ходи в Духа? Ако не си бил завладян от желанието да станеш божий мъж или жена, тогава изцяло си пропуснал целта, защото сърцето и устните ти трябва да викат: „Исусе, направи ме според собствения Си образ! Нека стана Твой роб!“

Нито веднъж не съм вярвал, че съм постигнал това, макар че все още има едно нещо, което желая повече от всичко на света – да стана истински божий човек. Искам живота и смъртта ми да донесат слава на Исус.

Ако наистина искаш да разбереш процеса, който произвежда благочестие, тогава изучавай случилото се в Гетсиманската градина. Погледни Исус, Божия Си, защото той е нашият пример. Всички сили, които бяха изправени пред Йов, бяха и в градината, наредени срещу Христос. Изкусителят, който излезе срещу Давид на къщния покрив, искаше да изкуши Исус в пустинята. Всички сили, които измъчваха душата на Петър, излязоха в яростна атака и срещу нашия Спасител в Градината. Няма изпитание, пред което да сме изправени ние и да не е бил изправен Самия Исус. Той е трогнат от чувствата при всяка една от нашите слабости и страдания. И за да бъдем като Христос, трябва да сме готови да се изправим срещу онова, срещу което се изправи и Той.

Има три изпитания, пред които ще се изправи всеки истински божий мъж или жена:

1. Чаша болка

За да бъдеш Божий мъж или жена, в някакъв момент ще трябва да изпиеш чаша с болка. Чуйте думите на Исус в градината: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отmine тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.“ (Матей 26:39)

Исус беше прекарал цялото Си служение, изпълнявайки волята на Отец. В продължение на три години живота и служението Му се бяха запътили право към чашата с болка – Кръста на Голгота. Въпреки това, можете да чуete патоса в думите Му, когато се обръща към учениците Си и казва: „Не можахте ли поне един час да бдите с Мен?“ (Стих 40). Болката в чашата превърна кръвта на Исус в капки кръв и го накара да извика: „О, Господи, ако е възможно – освободи Ме! Бих предпочел тази чаша да ме подmine, твърде тежко бремене е за Мен!“

Когато Йов трябваше да изпие чашата с болка, той извика: „В калта ме е захвърлил.“ (Йов 30:19, 16:20). С други думи: „Аз съм дълбоко наранен, не виждам изход!“ Давид каза, че когато е била поднесена неговата чаша с болка, той е напоил леглото си със сълзи: „Обливам леглото си, със сълзите си. Окоето ми повехна от скръб“ (Псалм 6:6-7).

Скъпи светии, не зная каква би могла да е вашата чаша с болка. Но много от скъпоценните Божии хора са се молили за освобождение в продължение на години - и все още го очакват. Аз вярвам в изцелението, вярвам и че ще имаме страдания. Но вярвам и в изцелителните страдания. Давид каза: „Преди да бъда наскърбен, аз се бях заблудил, но сега пазя Твоето слово.“ (Псалм 119:67)

Не си мисли, че само защото изпитваш болка, значи, че дявола те атакува, че не живееш според Библията, че имаш грях в живота си, и че Бог те наказва. Давид изрази една много проста истина за себе си (и за нас), когато каза, че ако не е бил наскърбен, не би търсил Господ. Да кажем, че дяволът беше този, който причини болка на Давид, означава да кажем, че дяволът го водеше към Отец.

Понякога е трябвало да понасям физическа болка в продължение на години. Всеки път се молах на Бог да ме изцери. Въпреки всичко, можех да почувствам как Бог работи в живота ми в тази болка, водейки ме при Кръста и държейки ме на колене. И след преминаването на всеки болезнен епизод, можех да кажа, че е било за мое добро.

Искаш ли да бъдеш божий мъж или жена? Искаш ли божията ръка в живота си? Тогава ще изпиеш чашата си с болка и ще облееш леглото си със сълзи. Ще плачеш не толкова поради физическа болка, но от много по-лоша такава. Това е болката да бъдеш наранен и отхвърлен от приятели; болката, която родителите изпитват, когато тийнейджърите им стъпкват техните сърцата и се отчуждават. Това е болката, която изпълва сърцата на съпрузите и съпругите, когато се издигат стени от мълчание помежду им и първата любов изчезва.

О, колко трагично изглежда – вътрешния смут; трудностите у дома; неспокойните, безсънни нощи; знанието, че Бог е истински; че ходиш в Духа и обичаш Исус с цялото си естество, а въпреки това трябва да изпиеш чашата с болка. Библията казва: „Много са неволите на праведния“ (Псалм 34:19). И въпреки, че Бог обещава да ни избави, все пак боли, когато преминаваме през тях.

Когато Исус беше в болките Си, Петър се приближи към Него с меч в ръка. С две думи, Петър каза на Исус: „Учителю, не трябва да преминаваш през това! Ще им отрежа главите. Ти бягай, измъкни се докато можеш!“

Много добронамерени християни са като Петър. Те тичат нагоре-надолу с мечове, готови да отрежат ухото на дявола. Казват на онези, които изпитват болка: „Бягай докато можеш! Не трябва да търпиш това! Бог е добър, не трябва да пиеш тази чаша ни най-малко! Изискай освобождението си и се отърви!“

Възлюбени, не се опитвайте да бягате от чашата с болка, която Той ви поднася. Исус каза на Петър: „Сложи меча в ножницата. Чашата, която Ми даде Отец, да не я ли пия?“ (Йоан 18:11). Виждаш ли, Исус вече можеше да изпие чашата, понеже виждаше кой Му я поднася – това беше небесния Му Баща.

Дори, когато не виждаш смисъла зад страданието си, можеш да изпиеш чашата болка, когато видиш да ти я подава ръката на Отец. Тя може да те изгори, изсуши или пореже, може да те разтърси. Но не трябва да се страхуваш, защото Господаря държи чашата. Ти не пиеш смърт, а живот!

2. Нощ на объркване

За да бъдеш Божий мъж или жена, ти трябва да преживееш нощ на объркване. Исус каза: „Душата Ми е пренаскърбена до смърт“ (Матей 26:38). Можете ли да си представите Божият Син да казва това? Той не знаеше ли, че беше на път да изиска цялата победа над ада, смъртта и гроба? Нямаше ли инстинктивното чувство за водителство и съдба, знаейки, че Отец е с Него? В края на краищата, Той беше казал на учениците Си: „Още малко, и няма да Ме виждате... защото Отивам при Отца“ (Йоан 16:16). В пророческото Си видение, Той знаеше, че ще се изправи пред този час.

Но най-трудната част от вярата е последния половин час. Нощта на объркването винаги идва точно преди победата, точно преди да се зазори. Но бъдете сигурни, скъпи светии, че преди да бъде разчупена силата на Сатана, ще се изправите пред нощ на объркване.

Ще ви се струва, че чувството ви за смисъл и водителство се е изгубило. Когато за Давид дойде нощта на объркването, той каза: „Затова духът ми е отпаднал вътре в мен, сърцето ми е ужасено вътре в мен.“ (Псалм 143:4). В тъмната нощ на Петровото объркване, той се уплаши и прокле Господаря.

Когато Йов се изправи пред тази черна нощ, той каза: „Ето, минава край мен и не Го виждам; преминава и не Го усещам.“ (Йов 9:11). Нещо се беше раздвижило в небето, нещо се задвижи на сцената на живота на Йов и той откликна, казвайки: „Господи, не съм се доверявал на богатствата си. Не съм крил греховете си. Бил съм честен, не съм изоставил почтеността си. Защо трябва да страдам? Защо трябва да се изправам пред това объркване – нещо, което не мога да разбера?“

Както Йов, така и много християни не могат да разберат защо трябва да страдат. Те се чудят: „Господи, на никого не съм изневерил. Не се срещам с жената на друг мъж. В мен няма измама. Защо трябва да преживявам тази бъркотия? Защо не мога да получа ясно водителство?“

Представете си ужаса на Давид - безстрашния цар-воин, управляващ могъща нация, когато пророк Натан дойде при него и изобличи греха му. Давид написа три красиви псалма за нощта на объркването, когато не можеше да разбере защо беше съгрешил. Той написа: „Твърде тежко е за мен. Греховете ми ме съкрушиха, а глупостта измами сърцето ми.“ След

всички тези години стремеж към Бог, Давид не можеше да разбере как е могъл да изглупее толкова. „Защо?“ – трябва да се е чудил той.

Както и Давид, така и много благочестиви хора днес са изправени пред морални проблеми в живота си, и в нощта на объркването си казват: „Защо аз, Господи? Сърцето ми Те търсеше, а изведнъж ме победи греха. Той зарази душата ми.“

Не си мисли, че човек, който е бил използван от Бог има отговор на тези въпроси. Дори и най-смирения божий слуга не чува ясно от Него през цялото време. Аз знам какво е да живееш в такава мълчание от небето и за известно време да не чуваш Божия глас.

Преживявал съм периоди на пълно объркване, без видимо водителство и тихият спокоен гласец зад мен е бил напълно мълчалив. Имало е време, когато нямах близък приятел, който да утеши със съвет сърцето ми. Всичките ми начини на водителство от миналото не действаха и бях оставен в пълен мрак. Не можех да видя пътя и правех грешка след грешка. Искаше ми се да кажа: „О, Господи, какво се случи? Не знам кой път да поема!“

Ще кажеш, че е трябвало да направя някаква положителна изповед. Но и ти ще се изправиш пред този вид объркване, когато Бог започне да изпитва посвещението ти към Него! Слава на Бог, че е просто една черна нощ, която преминава, понеже Господ иска да направи пътя ни чист.

3. Час на изолация

Най-накрая, божият мъж или жена трябва да преживее час на изолация. Следните думи дойдоха от устните на Исус, Божият Син: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Матей 27:46). Йов каза за Бог: „Той е станал жесток към мен. Викам през деня и ставам през нощта, но Той не ме чува.“ Давид каза: „Забравен съм като мъртвец“ (Псалм 31:12). Той също извика и: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил — далеч от избавлението ми“ (Псалм 22:1).

Часът на изолация настъпва, когато изглежда, че Бог е скрил лицето Си и никой от приятелите ти не разбира през какво всъщност преминаваш. Но – ще попиташ ти – наистина ли Бог крие лицето Си от онези, които обича? Възможно ли е Той да вдигне ръката Си за кратко докато ни научи на вяра и зависимост? Библията ясно казва: „Бог го остави, за да го изпита, за да познае всичко, което беше в сърцето му.“ (2 Летописи 32:31)

Честно мога да заявя, че Исус никога не е бил по-реален за мен, отколкото е днес. Но също така мога да кажа, че не можеш да направиш абсолютно нищо, когато паднеш на колене и откриеш, че небесата са твърди като месинг. Не можеш да се молиш, за да пробиеш. Не чувстваш нищо друго, освен празнота и поражение, а сърцето ти крещи: „О, Господи, къде си?“

Странно ли ви звучи това? Никога ли не сте го изпитвали? Тогава значи никога не сте били на Кръста или в Гетсимания. Бог казва: „Скрих лицето Си от теб за миг” (Исая 54:8). „(Аз) изкупвам от рова живота ти, който (Аз) те увенчавам с милост и милосърдие” (Псалм 103:4). Той обещава, че ще увеличи нежните Си, любящи милости по време на нашата изолация. Йов каза в своя такъв час: „Той обаче знае пътя ми; изпитал ме е, ще изляза като злато.” (Йов 23:10). По време на своя час Давид каза: „Ще възпявам милостите на ГОСПОДА до века” (Псалм 89:1). Вярата му остана незасегната, нищо не можеше да я докосне. А Петър, в деня на Петдесетница се издигна над жалкия си провал, за да проповядва уверено: „А това е казаното чрез пророк Йоил” (Деяния 2:16).

Ние знаем, че всички тези бяха божии мъже. Библията казва, че Бог призна праведността на Йов, и че Той избра с ръката Си Давид, казвайки на пророк Самуил: „Този е – помажи го!” Знаем, че Божията ръка беше също така и върху Петър. Въпреки всичко всеки един от тези мъже преживя огромни изпитания.

Но какво общо има това с теб и мен? Ето ви едно практическо приложение:

След едно от моите евангелизаторски събрания в Сан Франциско, в молитвената стая влезе млад мъж. Бях го срещал преди години, когато беше посетил една от моите компании и тогава той плака, моли се и излезе от молитвената стая с радост в сърцето си. Но сега изглеждаше напълно отчаян. През целия си живот не бях виждал толкова тъжно младо лице.

Младежът каза: „Г-н Уилкерсън, не знам на къде да тръгна. Нямам радост, а Бог изглежда е много далеч. Изкушаван съм и се страхувам, че ще се върна към греховете си и ще спра да общувам с Него. Ходя по улиците със страх и треперене!”

Сложих ръка на рамото му и казах: „Синко, това е твой час на изпитание. Бог те изпитва, за да види какво има в сърцето ти. Ще се покаеш ли, ще приемеш ли прошката Му и ще продължиш ли да вървиш към Светлината? Бог не те е изоставил.”

Изведнъж по бузите му започнаха да се стичат сълзи. Той каза: „Имате предвид, че Бог не ми е ядосан ни най-малко?” Не – отговорих му аз. Тогава той попита: „Тогава безпокойството и отчаянието ми са резултат от някакъв отвратителен навик в живота ми?” Аз казах: „Ти трябва да отговориш на този въпрос.” Той каза: „Не, не мисля.”

Тогава изведнъж той започна да вижда светлината. Вината не беше на Бог, а на собственото му пренебрежително отношение към молитвата и липсата на глад за Словото! В този момент Божия Дух му донесе надежда, той вдигна ръце и прослави Господ: „Изведи ме от това, Господи. Възстанови вярата ми!” Когато го оставих, той продължи да хвали Бог за това, че го беше върнал към здраво посвещение. Святият Дух започваше отново да свети в него.

Една евангелска песен казва: „Ще намериш Исус някъде измежду сенките...” Тази песен трябва да е написана от изпитван божий човек. Вижте, битката, пред която съм изправен в служението си не е в дома ми – аз имам любяща съпруга и прекрасни деца. Имам и хиляди приятели из цялата страна, които оценяват служението ми - битката ми не е там. Никога не

съм обичал Господ повече, отколкото Го обичам в момента. Никога не съм желал Бог повече през целия си живот.

Но колкото повече се моля: „Господи, използвай ме, отвори очите ми, за да мога да видя славата Ти“, толкова повече чувствам вражеските сили, строени срещу мен. Чувствам се съкрушен като Исус и викам: „О, Господи, не мога да го понеса. Премахни тази чаша болка!“ Иска ми се да кажа като Давид: „Да бих имал криле като гълъб! Щях да отлетя, да си почина.“ (Псалм 55:6)

Аз знам в кого съм повярвал

Аз знам какво е да се молиш и да получиш хилядите долари нужни за поддръжка на това служение. Знам какво е да ходиш в продължение на цяла една година с Исус, Който напътстваше всяка моя крачка по пътя, гласа Му беше зад мен и ми казваше: „Дейвид, това е пътя.“ Знам какво е да извадиш тетрадка и молив и да помолиш Бог да отговори на въпросите ти и Той да го направи.

Стоял съм пред хора от правителството и градските власти, пророкувайки думите, които Бог ми е дал. Веднага след което се обръщах, за да се изправя пред дълбоко, тъмно объркване, в което не знаех кой път да поема. Правил съм множество грешки, които са ме хвърляли в отчаяние и съм викал: „О, Господи, къде си?“

Ходил съм в молитвената си стаичка в продължение на три или четири последователни седмици и съм казвал: „Господи, трябва да Те докосна. Трябва да бъда съкрушен.“ И не чувствах нищо друго, освен собствената си скръб, сърдечна студенина и тежкото мълчание на небето. Въпреки това, през цялото това време чувствах, че Бог работи. „Просто стой непоклатим“ – чувах да ми казва Духа. „Яхни бурята си! Когато врага дойде като потоп, Божият Дух ще го изтласка“ (Исая 59:19).

Някои от вас преминават през потопа в този момент. Знаете за какво говоря, когато казвам, че небесата са като месинг. Знаете как обливате леглото си в сълзи. Била ви е дадена чашата болка и сте преживели нощта на объркването и часа на изолация – отделени от всички, които познавате и обичате. Никой не може да докосне тази нужда в сърцето ви!

Една жена дойде при мен веднъж, след като бях проповядвал това послание. Тя каза: „Г-н Уилкерсън, когато тази сутрин дойдох на църква, влязох, преструвайки се на щастлива и безгрижна. Но, когато заговорихте за чашата болка и часа на изолация, започнах да плача. Разбрах, че просто съм се преструвала. Съпругът ми ме изостави и дома ми е пълна бъркотия. Трябваше да прикрия всичко. Използвах това като оправдание, за да се скрия. Но вече знам, че съм потопена!“

Тази жена беше съкрушена пред Господ. Молих се с нея Бог да запази вярата ѝ силна и тя си тръгна с истинска радост от Господ в сърцето.

Скъпи светии, аз вярвам, че когато божия мъж или жена е в процеса на производство, вражеските сили ще се спуснат срещу него с голяма ярост. Но той може да се изправи и да каже: „Въпреки че съм изпитван, въпреки че всички тези сили са се строили срещу мен, зная в Кого съм повярвал и съм уверен, че Той е силен да опази до онзи Ден онова, което съм Му поверил.“ (2 Тимотей 1:12)

Това е времето да заемеш мястото си! Не е нужно да се смееш или радваш, защото може би не изпитваш никаква радост в момента. Може би нямаш нищо друго, освен объркване в душата си. Преди години, имах свободна неделя и седях в двора си. Четях Библията си и получавах послание от Господ. Чувствах Духа Му по мощен начин и просто Го хвалех. Точно по това време погледнах от другата страна на улицата и видях Гуен да говори с една съседка, която от известно време се опитваше да спечели за Господ.

Някои други жени бяха там също и искаха Гуен да отиде с тях из квартала, за да видят някаква къща, която току що беше боядисана. Видях как Гуен влиза в колата с тези невярващи жени и изведнъж, в един миг, върху мен дойде дух, който не беше Божия!

„Тя не трябваше да прави това!“ – помислих си. „Библията казва да излезем от изгубените и да се отделим. Защо, за Бога, тя отива с тях?“ Врълхлетях вкъщи и ритнах един стол, казвайки си: „Тя трябва да мисли повече!“

Гуен беше тръгнала преди половин час и колкото повече се бавеше, толкова повече аз кипях и когато най-после прекрачи прага, аз вече я чаках. „Гуендолин Уилкерсън, аз съм Божий мъж и няма да те оставя да се размотаваш с невярващи приятелки из квартала.“

Гуен беше втрещена. Колкото повече говорех, толкова повече повишавах тон. Тя се разплака и изведнъж чух какво излизаше от устата ми. Спрях и казах: „Скъпа, знаеш, че това не съм аз. Потопа е дошъл, дяволът се опитва да ме удави! Моля те, просто ми дай половин час. Трябва да отида при Господ!“

Отидох в кабинета си и паднах на колене. Тогава извиках в покаяние: „О, Господи, само преди няколко минути Ти се покланях. Не знам какво стана, но бях потопен. Прости ми!“ Не живеях в грях. Всъщност, наслаждавах се на помазанието и хвалението на Господ. Не можах да разбера как се случи!

Докато се молах, почувствах как врага ме заля отново, опитвайки се да смаже духа ми. Така че казах: „Изисквам очистването чрез кръвта на Исус“ и започнах да хваля Господ:

„Алелуя, всемогъщият Бог царува. Алелуя, злият идва и не може да ме докосне... Защото Бог ни е дал дух не на плахост, а на сила, любов и себевладеене.“ (2 Тимотей 1:7). Колкото повече хвалех, толкова по-ядосан ставаше дявола.

Остави ли ме дявола след това? Не! Не почувствах славна победа. Все още чувствах депресирация дух, но знаех, че Бог е с мен, понеже Библията казва: „ГОСПОД седи над потопа, ГОСПОД седи като Цар до века.“ (Псалм 29:10). Изглежда Бог ми говореше: „Не се

вълнувай, не се паникьосвай. Нищо не трябва да правиш. Просто яхни бурята. Повери ми всичко.”

Върнах се при Гуен и казах: „Скъпа, духа ми все още не се е успокоил и вероятно ще продължи така още малко. Но, прости ми, моля те. Съжалявам!” Излязох навън и се поразходих малко. Дяволът знаеше, че не може да ме притесни, така че най-сетне си отиде! Потопът спадна и аз започнах да пея хваления на Бог.

Скъпи светии, знаете ли защо е този потоп?

Вероятно някой, който чете това се намира в потопа сега. Няма да се моля Бог да те освободи от чашата болка, но ще се моля вярата ти да не отпадне, понеже Исус се моли така за Петър (виж Лука 22:32). Той знаеше, че изпитанието на Петър беше Божия начин да заздрави вярата му!

Преминаваш ли в момента през голямо изпитание в живота си? Ако е така, стой в Словото. Тичай при Господ и прекарай време насаме с Него. Спри да се опитваш да измислиш изхода от ситуацията си и си почини в Него. Онези, които стигат до Кръста трябва да минат през Гетсимания. Но след плача и скръбта, идва утрото.

Възлюбени християни ми разказват тъжните си истории за изгубена любов, продължителни скърби и болести. Често изглежда, че изпитанията им няма да свършат никога. Те изглеждат заключени в безнадеждни ситуации. Изпитват болка, отхвърляне и много малко щастие. Или пък радостните моменти са толкова малко и редки, че започват да питат Господ: „Ще свърши ли някога тази тъмнина? Предопределен ли съм за живот от проблеми?”

О, скъпоценни, изтормозени светии, Бог не ви е забравил. Той пази в бутилка всяка сълза, която някога сте пролели. Вие трябва да Го превърнете в радостта и надеждата на живота си. Трябва да позволите на Духа Му да ви промени, така че обстоятелствата да не могат повече да ви пречат.

Бог върши най-добрата Си работа, когато ни променя. По този начин каквото и да дойде, вие ще се научите да си почивате над него – седнали с Бог в небесни места. Помнете, че сте обекта на невероятната Му любов!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1991 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Making of a Man of God](#) / [Изграждането на Божия човек](#)